

אירווינג ואונטקין: הזמר והחרשת

ב"מישחק המכור", הוא אמנם חביב, אבל הופעתו החיצונית והצורה שבה עוצב תפקידו אינם משכנעים שהמדובר במשוער לפופ. אמי אירווינג היא צעירה חמודה מאד, ויתכן שהיתה מסוגלת להרבה יותר מכפי שמאפשרים לה כאן, אבל נראה שאיש לא דרש זאת ממנה.

אילו הוצג הסרט על המסך הקטן, בבית, אפשר היה אולי לומר שזה לא מוזיקה, אבל לא יותר מזה.

אהבה

בפרופיל נכוך

קולות מן הדממה (גת, תל-אביב, ארצות-הברית) — סרט זה שניראה כמוצר טלוויזיה שהגיע בטעות אל המסך הגדול, מספר על אהבתו של בן שכונות עוני, החולם להיות אליל פופ, לנערה חרשת בת-טובים. נוסח זה של אהבות נכות מתחיל להיות אופנה, כאשר נפגעי גורל מכל הסוגים מתאבדים לפי התור בבני תמור תה נורמליים, והמצלמה מנציחה את נפוליון אהבתם. עקרונית, זה יכול להיות מעניין, בתנאי שהיוצרים בי אמת יורדים לעומק העניין, ועוסקים באמת בקשיים שיש לנכים להשתלב בחברה נורמלית. אלא שזה לא המיקרה כאן. הסרט משתמש בשלד הקבוע של כל סיפור אהבה (הבחור פוגש בחורה, הבחור כובש בחורה, הבחור כימעט שמאבד אותה, אבל לבסוף הוא זוכה בה), אבל מוסיף עליו רק מעט מאד.

במקום להיכנס יותר אל תוך מערכת היחסים המתהווה בין אדם שכל חייו מרוכזים סביב לצלילים שהוא שומע ומשמיע, לבין נערה החיה בעולם של דממה, הופכת האידיאל שביניהם למוטת מאללה — שהרי הוא נאה והיא נאה, וככה זה בקולנוע. תחת זאת גורר הסיפור כל מיני צרות חיצוניות כדי למלא את החלל, כמו, למשל, אב מכור להימורים, אח צעיר בעל נטיות לעבריינות, סב עם חוכמת-חיים ועוד כיוצא בזה. למי שנידמה כי פגש כבר בטיפוסים כאלה, אפשר להבטיח כי אין לסרט מה חדש גם מן הבחינה הזאת.

ואשר לביצוע: מייקל אונטקין, שהופיע עם פול ניומן

ההופעה המחודשת של שיעור לפני שנתיים בברודוויי. כמה גם דורסי רייט, הכושי, שזכור אולי לחלק מן הצופים כמנהיג "חבורת הלוחמים" שנהרג בתחילת אותו הסרט. בוורלי דואג'לו, הבורגנית הקטנה שמצטרפת לחבורה, שרה כבר עם כמה להקות קצב, הופיעה במחזות מוסיקליים, והיתה בת זוגו של קלינט איסטווד בסרטו הלפני-אחרון. דון דאקוס, הבלונדי ארוך השיער, היה חבר להקת שיקגו ואילו צ'רל בארנס הגיעה יחד עם אלפי הניבחים, שביניהם חיפש פורמן את הפנים המתאימות לסרט (היש מי שזוכר את התחלת התרוממות?). היא היתה חדרנית במלון, משום שכזמרת לא הצליחה לחרוג מתפי קדיה במקלה. פורמן כה התרשם מן העוצמה של הקול ושל הפנים, עד שבחר בה לא רק לאחת הסצנות המרשימות של הסרט, אלא גם כחברה לחיים.

התרגשות מתמדת. אבל לא רק בתפקידים הראשיים היתה הקפדה גדולה במציאת הפנים הנכונות. גם מי שמופיע רק שניות ספורות על המסך עושה את אותו הרושם, בין אם המדובר בבמאי הר מנוח ניקולאס ריי, שמגלם גנרל, או בסתם פנים אלמוניות של פקיד בית-מישפט אדמוני, שצריך לגבות מן הצעירים קנס על התנהגות פרועה.

שחקן ג'ון סבג' בדרך לוויאט-נאם

שחקנית אני גודן מחוץ לחברה

רים מעטים מצליחים להגיע לכך על מסך הקולנוע.

תדריך

חובה לראות

תל-אביב — נישואיה של מריה בראון, ימים ברקיע, צייד הצבאים.
חיפה — צייד הצבאים.

תל-אביב

*** נישואיה של מריה בראון (מוזיאון, גרמניה) — גרמניה בי שנים הראשונות אחרי מלחמת-העולם הי שנייה, מבעד לעיניה של אשה. סרט ביי קורתי חריף של ריינר ורנר פאסבינדר, על מולדתו, שזנתה בעיניו.

ירושלים

*** אחת שרה, האחרת לא (בנייני-האומה, צרפת) — שתי נשים לומדות להכיר את עצמן ולחיות כבנות-חורין, בדרכים עקלקלות אבל עם סוף דומה. סרט קצת אוטופי אבל מאד אסתטי, של אניאס ואריה.

מנהיג ידויה-פריחים מרקיד אשה על שולחן ערוך למוזמנים מפורכמים התפוצצות בביר-זכוכית מסוגנן.